

Marjon
Hoffman

Eloof gaat ervoor!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als iemand je een geheim vertelt, moet diegene er wel duidelijk bij zeggen dat het een geheim is.

Regel 1

Het is zondagmiddag en de zon schijnt. Margreet en ik spelen op straat. We maken tekeningen in de zandbak. Met een stokje maken we hartjes en andere figuurtjes. Wat we niet mooi vinden, vegen we uit. Het is leuk om in het zand te tekenen.

‘Weet je,’ zegt Margreet, ‘mijn vader en moeder waren laatst op een heel druk festival en toen moest mijn vader heel erg nodig.’

‘Plassen?’ vraag ik.

Margreet knikt. 'Ja, en er waren wel wc's, maar omdat het zo'n groot festival was, stonden er wel honderd mensen te wachten. Toen is mijn vader naar een boom op zoek gegaan. Maar het was te druk, overal liepen mensen en toen... toen is het misgegaan.'

'Heeft je vader in zijn broek geplast?'

Margreet knikt.

Ik ben bang dat ik in lachen uitbarst als ik haar aankijk, dus kijk ik strak naar de figuren in het zand.

'Margreet, kom je eten!' horen we.

Margreet staat op. 'Oké, doei,' zegt ze.

'Ja, doei,' zeg ik zo snel mogelijk, om niet te hoeven lachen. Maar zodra ze met haar rug naar me toe staat, kan ik me niet meer inhouden. Gelukkig hoort ze me niet.

's Avonds aan tafel besluit ik het aan mijn ouders en mijn broer Kees te vertellen.

'Margreets vader heeft in zijn broek geplast.'

Mijn moeder schrikt.

'Wanneer?'

Kees proest zijn aardappels uit van het lachen. 'Ha ha, in zijn broek geplast!'

Mijn vader moet ook lachen, maar mijn moeder maant ons tot stilte. ‘Ssst, doe niet zo raar, dat kan gebeuren. Jij hebt vorige week nog in je bed geplast, vriend!’

Kees stopt direct met lachen en kijkt boos naar mijn moeder. Hij schaamt zich ervoor.

Als ik de volgende dag naar Margreets huis loop, staat haar buurvrouw buiten een kleedje uit te kloppen.

‘Ze zijn er niet, hoor. Ze gingen vanmorgen met de hele familie naar de tandarts,’ zegt ze vriendelijk.

‘Margreets vader heeft laatst in zijn broek geplast,’ vertrouw ik haar toe.

De buurvrouw begint te lachen. ‘Het is toch niet waar, kind!’

Mijn verhaal heeft succes! Ik zeg de lachende buurvrouw gedag en loop alleen naar school. Het is wel saai zonder Margreet, maar die zie ik vanmiddag na school wel weer.

In de klas staan de stoelen in een kring. We hebben kringgesprek. Zodra we zitten, steek ik meteen mijn vinger in de lucht.

‘Volgens mij heeft Floor iets te vertellen,’ zegt juf Marja.

Ik ga er eens goed voor zitten en kijk de kring rond. ‘De vader van mijn vriendin Margreet...’

‘Margreet uit de klas van juf Sandra?’ roept iemand.

‘Ja, die. Haar vader heeft dus in zijn broek geplast,’ vertel ik.

Het werkt wéér. Iedereen in de klas lacht om mijn verhaal!

‘Hij kon het niet meer ophouden en toen stond hij midden op een heel groot festival met een natte broek.’

De juf lacht als enige niet mee en klapt in haar handen om de klas weer stil te krijgen.

‘Oké, genoeg gelachen. Wie heeft er iets anders beleefd in het weekend?’ vraagt ze. Juf Marja houdt nooit zo van poep- en piesverhalen, maar wij vinden die juist leuk. Het hele kringgesprek lang blijft het rumoerig door mijn verhaal.

Als de school uit is loop ik naar het klimrek. Margreet zit al op mij te wachten. ‘Je was er vanmorgen niet.’

Margreet schudt haar hoofd. ‘Nee, we waren naar de tandarts, geen gaatjes.’

Ik spring op het rek. ‘En? Kon je vader zijn plas ophouden?’ plaag ik.

Margreet fronst. ‘Wat ik je gister vertelde was wel een geheim, hoor!’ zegt Margreet kribbig.

Ik schrik. Had ze dat niet eerder kunnen zeggen!? Ik hang een beetje sullig aan het rek en probeer Margreets blik te ontwijken.

‘Of heb je het alweer doorverteld?’ vraagt ze bezorgd.

Ik blijf ondersteboven hangen. Zo kan Margreet niet in mijn ogen kijken, en kan ze ook niet zien dat ik rood word.

‘Nee, natuurlijk niet,’ lieg ik.

Daniëlle en Roos uit mijn klas lopen langs en zien Margreet en mij op het klimrek. Ze giechelen.

Margreet begint iets te vermoeden en kijkt nog een keer naar mij. ‘Heb je het echt niet doorverteld?’

Ik duikel naar de grond. ‘Alleen aan Daniëlle en Roos,’ beken ik.

Nu springt Margreet boos van het rek en gaat voor me staan met haar armen in haar zij. ‘HET WAS EEN GEHEIM!’ schreeuwt ze.

Ik probeer haar te kalmeren, maar het lukt niet. Ze steekt boos het plein over.

‘Ik heb het aan bijna niemand doorverteld!’ schreeuw ik haar na, maar Margreet loopt met grote stappen weg.

‘Alleen aan Daniëlle en Roos en Rik en Leila,
en de rest van de klas, mijn ouders en o ja, je
buurvrouw...’